

Niềm Tin Đã Dâng về Người

Dạ Lữ Hành

Khi các mục đồng đã ra về, tuyết cũng hết rơi. Cả vùng đồi ngợp màu trắng lấp lánh phản ánh những vì sao đêm. Soạn lại những quà dâng tặng của các mục đồng, Giuse chọn một áo choàng tương đối còn mới và sạch sẽ, choàng lên Maria đang nằm cạnh Hài Nhi mới sinh, nói nhỏ:

- Anh ra che bớt cửa hang đá cho đỡ lạnh
- Vâng! Rồi anh nghỉ một chút. Đêm đã khuya lắm rồi.
- Để anh thêm chút củi, lửa gần tàn rồi. Ráng giữ cho Hài Nhi khỏi bị cảm lạnh. Cũng may mấy chú bác mục đồng cho toàn củi khô nên đỡ bị khói.

- Anh đói không? Trong những gói mục đồng đưa tới chắc là có vài món ăn được. Anh thử mở ra xem.

Những gì vừa xảy ra vẫn còn choáng ngợp tâm trí, nghe Maria trêu mếu hỏi, Giuse trở về với hoàn cảnh đói và lạnh, vội vàng nhưng ân cần trao cho Maria một chiếc bánh.

- Chắc là em thích món này, mẹ vẫn làm trong dịp lễ, đặc biệt là dịp Chanukah.

Giuse cũng tự lấy cho mình một mẩu bánh rồi đến nằm cạnh Hài Nhi đang thiêm thiếp ngủ. Hai người vừa thăm lặng nhâm nhi bánh vừa bông bông trong những cảm nghĩ về những huyền nhiệm đang diễn biến trong đời mình.

- Giuse! Anh đang nghĩ gì vậy?

...

- Mau thật anh nhỉ. Tưởng như mới hôm qua, thế mà đã chín tháng mười ngày rồi. Em cảm thấy như vậy là vì mọi chuyện xảy ra từ sau lễ đính hôn của tụi mình vẫn không ngừng dâng trào trong mạch máu, trong tâm tư của em.

- Anh cảm nhận ra điều đó, vì anh thấy em như luôn xuất thần, nhất là khi em ngồi đan áo cho đứa con tương lai.

- Nơi anh cũng có nhiều điểm rất lạ, những thay đổi em không ngờ. Em nghĩ là phải có một động lực thần linh nào đó.

- Vừa đúng vừa sai.

- Anh muốn nói gì cơ?

- Anh muốn nói có cả tình yêu và thần ứng.

- Vậy sao? Anh muốn nói là tình yêu và thần ứng cùng tác động hay một giai đoạn nào đó do tình yêu và một giai đoạn khác do thần ứng?

Thấy Hài Nhi cựa quậy, Giuse kéo nhẹ chiếc áo lông cừu của một mục đồng mới dâng tặng phủ kín bờ vai Hài Nhi, nhìn về phía Maria nói tiếp:

- Từ ngày em nhận lời nên vợ nên chồng, đối với anh ngôi làng Nazareth là một địa đàng thơ mộng nhất vì có em ở đó. Không khí trong làng như quện hơi thở của em, những con đường em đi như nở hoa theo

từng gót chân em bước tới. Giếng nước trong làng trở thành ngọt ngào mát dịu vì có em tới kéo nước mỗi ngày.

- Sao hôm nay anh vẫn chương quá vậy?
- *Quả thật, trong lễ đính hôn, anh cảm thấy tâm trạng của tổ Adam dâng trào trong anh. Khi nhấp một hớp từ ly rượu trong tay vị rabbi rồi trao ly rượu cho em, một cảm nghiệm ngây ngất khó tả, vừa nhìn em cùng uống một ly, anh thì thầm “Lạy Chúa, đây là xương bởi xương con và thịt bởi thịt con.” Dĩ nhiên một cảm giác vừa hụt hẫng vừa khó hiểu khi em vội vã đi thăm dì Elizabeth. Trong mấy ngày đầu sao anh như người mất hồn.*
- Em cảm thấy có lỗi với anh. Chính mẹ cũng ngạc nhiên khi em vội vã ra đi như vậy. Em muốn ngồi với mẹ và anh để chia sẻ về màu nhiệm trọng đại Thiên Chúa thực hiện qua em. Nghĩ đi nghĩ lại em cảm thấy nói ra sẽ chẳng ai tin dù đó là mẹ mình, là chồng mình. Nhưng em tin tưởng tuyệt đối rằng Thiên Chúa sẽ có cách của Ngài.
- *Anh sang thăm mẹ mỗi ngày. Hai mẹ con chia sẻ với nhau nhiều suy nghĩ về em cũng như dự tính tương lai hai đứa mình, nhờ vậy mà hai mẹ con gần gũi nhau hơn. Mẹ muốn anh đón em về với anh khi em trở lại nhà, vì thế anh bắt tay vào việc sửa sang nhà cửa. Anh cẩn thận chọn lựa từng hòn đá, đẽo gọt từng khung cửa. Anh say sưa xây ngôi nhà không biết mệt. Tội nghiệp mẹ. Bà thường ghé cho anh bánh mới nướng thật thơm ngon. Vì thương con gái nên anh cũng được thương lây. Tình yêu mang đến cho con người nhiều nghị lực, nhiều sức sống, nhiều ý nghĩa và hy vọng. Tình yêu đặt trọn vẹn niềm tin vào người yêu.*

Maria lắng nghe từng lời. Giuse nhặt củi, chất thêm cho ngọn lửa sắp tàn. Những nhánh củi mới bắt lửa gây vài âm thanh tí tách. Hải Nhi vẫn ngủ an bình trong máng cỏ. Cảnh vật yên tĩnh quá, yên tĩnh đến độ Giuse và Maria có thể nghe được hơi thở và nhịp tim của nhau.

Trở lại bên Hải Nhi, Giuse tiếp tục tâm sự, chưa bao giờ chàng nói nhiều như thế, và cũng chưa bao giờ chàng nói những điều đang bộc lộ.

- *Tình yêu đưa con người lên tận non cao, nhưng cũng chìm hẳn tận vực thẳm. Ngày em trở về sau ba tháng thăm dì là ngày hoan lạc nhất và cũng là ngày sầu thảm nhất đời anh. Đang đóng con chốt cuối cùng vào cánh cửa anh nghe tiếng reo vui của con nít “Maria về! Maria về! Maria về!”. Tim anh như nhảy ra khỏi lồng ngực, thay vì đập búa vào chốt, đập ngay vào ngón tay cái. Vội vã ra gặp em. Em vẫn còn trên lưng lừa, vẻ mặt thật rạng rỡ, cười nói thật duyên dáng với bà con lối xóm. Anh chỉ biết dán mắt vào em thầm nói “Chúa ơi! Chúa ơi!” với niềm hoan lạc khôn tả... Với mẹ, ba tháng xa em là cả thế kỷ đối với bà ấy; thấy con gái cưng về không khác gì bà thấy lại kho tàng đã mất. Thấy anh đứng ngẩn người như mất hồn, mẹ gọi “Giuse, con đi Maria xuống!”*
- *Anh phụ mẹ đỡ em xuống khỏi lừa và dìu em vào nhà. Khi chân em vừa chạm đất, như một linh tính, mẹ và anh cùng nhìn xuống bụng em, rồi nhìn nhau, rồi nhìn em. Sáu ánh mắt nhìn nhau ngỡ ngàng. Vẻ mặt mẹ hớn hỡ, định nói gì đó, nhưng thấy tay chân anh mềm nhũn ra, vẻ mặt thất sắc, mẹ thấy có chuyện không ổn, hết nhìn con gái rồi nhìn con rể.*
- Em thấy rõ sự lúng túng của anh và sự ngạc nhiên của mẹ.
- *Mẹ nghĩ thai nhi trong bụng em là do ý muốn của loài người, của em và anh. Một ý nghĩ rất tự nhiên thôi. Theo niềm tin và theo truyền thống, tuy chưa thành hôn, nhưng đính hôn đã làm cho anh và em chính thức là vợ chồng. Tại sao hai đứa lại có vẻ lúng túng thế?*
- *Anh cũng nghĩ thai nhi trong bụng em là ý muốn của loài người, nhưng là ý muốn của em và người nào đó không phải anh. Thế là hết! Maria có thể như vậy sao? Chỉ*

trong ba tháng xa nhau, Maria đã có thể bội thề sao? Khi mọi người đồn dập đặt câu hỏi, em trả lời ốm ở chẳng phải anh, cũng chẳng phải ai, nhưng từ trời cao. Thái độ của em làm cho mọi người bán tín bán nghi.

- Ngay tối hôm đó bố mẹ tra vấn em về thai nhi trong bụng. Em chỉ có thể trả lời chẳng do anh, cũng chẳng do một người trần nào cả, nhưng do Thiên Chúa. Câu trả lời của em chỉ làm cho mọi người bán tín bán nghi. Mẹ cho người tìm anh, nhưng không tìm được. Mẹ nghĩ là anh đi tố em với giáo quyền. Tưởng tượng con gái mình bị từng viên đá tới tấp ném vào, giữa những tiếng hò la nhạo báng, nước mắt mẹ dần dựa. Người mẹ bần cả lên, đứng ngồi không yên. Nhìn mẹ cảm thấy như nhiều lưỡi dao sắc nhọn xoáy vào tim mình và chỉ biết ôm bụng thì thầm “Lạy Chúa! Con tin tưởng nơi Ngài.”

Giuse nhớ lại hình ảnh và tâm trạng mình chiều hôm đó, một tâm trạng thất tình: buồn đau và thất vọng, chán nản và tủi hờn, hình ảnh một anh chàng không muốn sống, thất thiếu dẫn bước một cách vô định hướng. Giuse thấy mình ngồi đó, bên một tảng đá, ướt đầm mồ hôi vật lộn giữa hai chọn lựa: tố cáo Maria hay âm thầm bỏ làng xóm ra đi. Giọng Maria kéo Giuse về với thực tại.

- Nhưng rồi chỉ qua một đêm, thái độ của anh đổi hẳn. Linh tính đàn bà cho em biết là anh được một ơn thần ứng nào đó?
- *Anh cảm nghiệm sâu xa câu ông bà vẫn nói “Đêm qua mới gọi là đêm, ruột đau như thắt dạ mềm như dưa!” Anh trần trở vật lộn với nhiều cảm xúc và chọn lựa: Sẽ tố cáo em với chức sắc trong làng để họ ném đá kẻ phụ tình hay âm thầm kín đáo bỏ làng ra đi. Gần tới sáng trong cơn mê sáng anh thấy em quần quai trong trận mưa đá giữa những tiếng nguyên rủa hò hét. Giật mình tỉnh dậy, mồ hôi vã ra như tắm. Anh nằm đó chong mắt trong bóng đêm, anh cảm thấy đời mình là những bóng đêm. Chợt một làn gió nhẹ lướt qua,*

*rồi một luồng sáng trong xanh chiếu tỏa, bao trùm lấy anh. Một tiếng gọi “Giuse!”. Anh vội che mắt run sợ. Anh nghe tiếp “Giuse, đừng sợ! **Hãy đón Maria, người vợ thân yêu về, vì người con Maria cứu mang là do quyền năng Chúa Thánh Thần. Maria sẽ sinh con trai, anh hãy đặt tên con trẻ là Giêsu, vì chính Người sẽ cứu dân Người khỏi tội lỗi của họ.**”*

Trong ánh sáng ấy, qua tiếng gọi thần linh ấy, tâm trí anh như được khai mở, anh hiểu ngay lời Chúa đã phán qua miệng sứ ngôn rằng: “Này đây, Trinh Nữ sẽ thụ thai và sinh hạ một con trai, người ta sẽ gọi tên con trẻ là Emmanuel, nghĩa là Thiên-Chúa- ở-cùng-chúng-ta.”

- Vì vậy gà mới gáy sáng anh đã có mặt ở nhà em!
- *Thực ra, ngay sau khi luồng ánh sáng thần linh biến đi, lòng phơi phới, anh tung chăn chạy ra ngọn đồi ngoài làng vừa hát vang “giải thoát! ta được giải thoát!”. Ngồi trên ngọn đồi, dưới bầu sao lấp lánh, anh cảm tạ Chúa vì những kỳ công Ngài đã làm.*

Maria không chỉ cảm tạ Chúa vì những kỳ công Ngài làm, mà hơn thế nữa đang sống những kỳ công của Chúa. Những kỳ công mà người trần mắt thịt không thể ngộ được, những kỳ công không thể chia sẻ vì nói ra sẽ chẳng ai tin. Đã hơn chín tháng trời Maria giữ kín những điều ấy trong lòng. Bây giờ thì Giuse đã chia sẻ những kỳ công mà Thiên Chúa thực hiện nơi mình, Giuse có thể cảm nhận những gì Maria chia sẻ.

- Em đâu biết lời “Xin Vâng” của em quá nhiệm màu như vậy... Số là ngay sau ngày đính hôn của tụi mình, buổi sáng ngày Thứ Bảy hôm đó, khi em đang suy niệm lời sấm của sứ ngôn Isai-a rằng “**Một con trẻ chào đời để cứu ta, một người con được ban tặng cho ta. Người gánh vác quyền bính trên vai, danh hiệu của Người là Cố Vấn Kỳ Diệu, Thần Linh Dũng Mạnh, người Cha Muôn Thuở, Thủ Lãnh Hòa Bình.**”, thì

một làn gió nhẹ thoáng qua, rồi một luồng ánh sáng trong xanh từ trời chiếu xuống bao phủ con người em.

Giuse ngồi nhóm dậy, chăm chú nhìn về Maria, vẻ mặt nàng ngây ngất xuất thần như sống lại chính giây phút huyền nhiệm ấy.

- *Thiên Sứ Gabriel nói với giọng rất trọng kính: “Kính mừng Maria, bà đây ơn phúc. Thiên Chúa ở cùng bà.” Có lẽ anh không thể hiểu được sự xôn xang bối rối của em lúc đó. Như đọc được tâm trạng của em, Thiên Sứ tiếp: “Thưa bà Maria, xin đừng sợ, vì bà đẹp lòng Thiên Chúa. Điều bà đang chiêm niệm từ tiên tri Isaia sẽ được thực hiện nơi bà. Bà sẽ thụ thai, sinh hạ một con trai, và đặt tên là Giêsu. Người sẽ nên cao cả và sẽ được gọi là Con của Đấng Tối Cao.”*

Như những âm điệu “**Đặt tên là Giêsu, Con của Đấng Tối Cao, Cứu dân Ngài khỏi tội**” những cảm xúc nhận được từ ánh sáng thần linh trong một đêm chín tháng về trước dạo đạt bừng sống lại trong tâm trí Giuse. Nỗi sung sướng lẫn với những giọt lệ trào dâng trong mắt, Giuse đến quỳ bên Maria nói không thành lời.

- *Maria... Maria... Maria...*
- Vừa nghe lời Thiên sứ nói đến thụ thai, em thưa lại: “Việc ấy sẽ xảy ra cách nào, vì tôi không biết đến việc vợ chồng?”

Maria quỳ lên, ẩm Hải Nhi trên tay. Giuse với chiếc áo lông cừu choàng cho hai mẹ con và chất thêm củi trên đống than hồng. Nhìn ngắm Hải Nhi ngủ yên trong tay, Maria cảm thấy âm hưởng tiếng hát thiên thần vẫn còn đọng lại trên vách đá, vẫn vương trong không khí.

- Trả lời cho thắc mắc của em, Thiên sứ đáp “Thánh Thần sẽ ngự xuống trên bà, quyền năng Đấng Tối Cao sẽ rợp bóng trên bà, vì thế, **Đấng Thánh được sinh ra sẽ là Con Thiên Chúa.**” Và như để thêm niềm tin cho em, Thiên sứ đưa tin “Kìa bà Elizabeth, người họ hàng với bà, tuy già

rồi, vẫn bị mang tiếng là hiếm hoi, mà nay đã có thai một con trai được sáu tháng. Đối với Thiên Chúa, không có gì là không thể làm được.”

- *Rồi em trả lời là ...*
- Em trả lời “Vâng! Tôi đây là nữ tỳ của Chúa. Xin Chúa cứ làm cho tôi như lời Sứ Thần nói.”
- *Nhiệm màu quá! Tuyệt diệu quá! Thần Thánh quá!*

Trong khi Giuse đang xuất thần trong màu nhiệm thánh, Maria đang đưa Hải Nhi trên tay nhẹ nhẹ hát bài ca ưa thích nhất

Linh hồn tôi tung hô Chúa í a,
Lòng trí tôi mừng vui vời vợi,
Trong Chúa, Đấng cứu chuộc tôi.

Chúa đã rủ thương đến người
phận hèn tôi tớ;
Vì vậy đến muôn đời
Sẽ khen tôi đầy ơn
Sẽ khen tôi đầy phúc.

Toàn thăm nghĩ hoạt cảnh “Hang Đá Belem” trên màn ảnh TV kết thúc đẹp quá. Một tổ âm với ba trái tim vàng trong mái nhà tranh ra đời sau bao nhiêu những vui buồn, lận đận, thử thách. Tinh tiết gần gũi với tình yêu hiện tại của Toàn là khi Maria trở về gặp lại Giuse sau chuyến viếng thăm dì Elizabeth. Maria không thể giải thích được sự hiện diện của bào thai, Giuse trải qua tâm trạng tình phụ.

Toàn và Trinh quen nhau rồi yêu nhau từ khi bước chân vào đại học. Sau khi mãn trường hai người có việc đúng khả năng chuyên môn. Vì mỗi người một nơi, đôi bạn không còn như chim liền cánh như cây liền cành như hòi còn là sinh viên, mà chỉ có dịp gặp nhau hằng tuần hay có khi cả tháng mới có cơ hội ngộ. Trinh làm việc tại Manhattan, có khá nhiều nhân viên trẻ, độc thân vui tính. Họ có thói quen hội họp giải trí, ăn nhậu, chơi thể thao mạnh như thả thuyền trên dòng thác Pocono hay trượt

tuyệt vùng Colorado. Nàng cũng hay tham dự business conference với đồng nghiệp chỗ này chỗ khác. Trinh bước vào một thế giới có vẻ phóng khoáng cởi mở. Toàn dạy học tại Lancaster, Pennsylvania, nơi vẫn duy trì nếp sống có vẻ trung dung, không cấp tiến không bảo thủ. Hơn nữa là một thầy giáo, Toàn vẫn giữ phong thái một nhà mô phạm. Cũng như Toàn, những đồng nghiệp ưa những giải trí nhẹ nhàng như nhạc thính phòng, nhạc hòa tấu, movies...

Những ngày tháng đầu cả hai đều có rất nhiều chuyện để chia sẻ, hoặc trên điện thoại, hoặc những lần gặp gỡ cuối tuần. Dần dần những hào hứng ban đầu giảm dần. Môi trường sống và những giao tiếp ảnh hưởng tới con người. Có lần Toàn nói với Trinh “*dạo này em khác làm sao ấy, khác từ cách nói chuyện, thái độ cử chỉ đến lối suy tư.*” Chàng cũng bắt đầu phê bình một vài người Trinh vẫn đề cập tới.

Vì thế, có nhiều điểm, kể cả những nhận xét về nàng, những câu nói bông đùa với nàng, những cử chỉ thân thiện cho nàng của những bạn trai đồng nghiệp, trước đây Trinh chia sẻ một cách tự nhiên với Toàn; sau lần nghe nhận xét của chàng, nàng phải đắn đo trước khi nói, nghĩ rằng nói ra có thể bị hiểu lầm. Với tư chất nhạy cảm của đàn bà, Trinh mang máng mừng tượng những nghi vấn về sự chung tình của nàng đang âm ỉ nơi Toàn. Những giải thích rất chân tình của nàng đều bị coi là những chống chế cho mình hay bênh vực đối phương.

Tương quan của hai người gặp thử thách nặng từ chiều hôm 23 tháng 12 nhân bữa tiệc cuối năm do văn phòng của Trinh tổ chức tại Manhattan, và vì thế chiều nay, 24 tháng 12, Toàn ngồi một mình nghe hồn mình gặm nhấm xót xa. Số là, trong bữa tiệc, Trinh thường xuyên đề Toàn ngồi một mình. Nàng không bị anh này kéo đi, anh khác mời tới thì chính nàng cũng tới vồn vã chào hỏi người này người khác. Nàng cũng ít giới thiệu chàng với những đồng nghiệp của mình. Cuối cùng

Toàn đã yêu cầu Trinh ra về sớm khi cuộc vui vẫn còn cao điểm.

Chiến tranh giữa hai người bùng nổ khi vừa bước chân vào nhà. Toàn kết tội thái độ của Trinh là coi chàng như một cái bóng lu mờ giữa mọi người, không muốn tỏ ra rằng mình có người yêu, không có gì hãnh diện về người yêu của mình hay tệ hơn có thể là mặc cảm về người yêu của mình. Trinh lại cho rằng Toàn thiếu phóng khoáng cởi mở để làm quen với những người xa lạ, rằng nàng chỉ xã giao trong tương quan công ăn việc làm, rằng cần thủ vai trò của mình để tiến thân. Không ai để ý đến những xung động, những mong chờ sâu xa thầm kín của nhau, trái lại cứ thế tố khổ nhau. Tệ hơn nữa hai người thi nhau moi móc, làm sống lại những chuyện giận hờn xa xưa, tưởng như đã chết, để “đâm chém” nhau. Cuối cùng cả hai đều mang thương tích nặng.

Ngồi rịt lại những vết thương, xem xong hoạt cảnh “Hang Đá Belem”, nghe cung cách lắng nghe tâm sự của Giuse và Maria, Toàn nghĩ đến những vết thương của Trinh.

Có lẽ Trinh cũng đang tự rịt lại vết thương của mình và cũng đang nghĩ đến những vết thương Toàn phải chịu do cuộc “đâm chém nhau” chiều qua. Một ánh sáng chợt đến với Toàn “*tại sao mình không chữa lành vết thương cho nhau?*” Lập tức Toàn điện thoại cho Trinh. Một tiếng reng, không trả lời. Hai tiếng reng, không trả lời. Ba tiếng reng... “Hello!” Như trăm sợi giấy đứt tung ra, Toàn thấy mình được giải thoát, “Hello, Trinh. Anh xin lỗi em! Anh xin lỗi em!” Thay vì nghe câu trả lời, Toàn nghe tiếng thổn thức, nức nở.

Ngồi bên nhau, trong ngôi đại thánh đường St. Patrick, chìm trong tiếng hát thần thánh lâng lâng “*Đêm thánh vô cùng. Giây phút tung bùng. Đát với Trời xe chữ đồng*”. Toàn và Trinh cảm thấy mình xe chữ đồng trong đêm thánh tuyệt vời. Bấm nhẹ vào tay Trinh, Toàn nói “Niềm Tin đã dâng về người!” Trinh khẽ đáp “và Tình Yêu được ơn cứu rỗi!”